

Sygn. akt I C 168/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 listopada 2014 r.

Sąd Okręgowy w Krakowie Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący : SSO Irena Żarnowska-Sporysz

Protokolant: protokolant Anna Łachman

po rozpoznaniu w dniu 13 listopada 2014 r. w Krakowie

sprawy z powództwa **J. J.**

przeciwko **S. P. S. O. w. G., S. A. w. G., S. N. w. W., S. R. K. W. w. K. (1)**, S. O. w. K. (1)

o zapłatę

I. powództwo oddala;

II. zasądza od powoda na rzecz P. G. S. P. kwotę 3.600 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

III. przyznaje adwokatowi M. P. z kancelarii adwokackiej w K. od Skarbu Państwa Sądowi Okręgowemu w Krakowie kwotę 4428 zł brutto tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną powodowi z urzędu;

IV. przyznaje adwokatowi T. T. z kancelarii adwokackiej w W. od Skarbu Państwa Sądowi Okręgowemu w Krakowie kwotę 4428 zł brutto tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną powodowi z urzędu.

Sygn. akt I C 168/14

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 13 listopada 2014 roku

Powód J. J. w pozwie z dnia 17 listopada 2011 r. domagał się zasądzenia na jego rzecz od S. P. – S. O. w. G. (1) , S. A. w. G., S. N. w. W. S. R. K. – W. w. K., S. A. w. K. kwoty 80 000 złotych tytułem zadośćuczynienia oraz obciążenia Skarbu Państwa kosztami postępowania w niniejszej sprawie.

Uzasadniając żądanie pozwu powód J. J. podał, że:

- w sprawie I C 356/09 w Sądzie Okręgowym w Gdańsku złożył skargę w dniu 5 września 2011 r. na przewlekłość postępowania, lecz postanowieniem Sądu Apelacyjnego z dnia 20 października 2011 r., sygn. akt I S 84/11 Sąd oddalił skargę i nie przyznał mu pełnomocnika z urzędu.

- w sprawie I C 213/07 Sąd okręgowy w Gdańsku, postanowieniem z dnia 20 maja 2008 r. Sąd Okręgowy zawiesił postępowanie, a następnie umorzył. Powód zarzucił w tym postępowaniu opieszałość w okresie od 1 lipca 2007 r. do 17 października 2011 r.

- w sprawie I ACa 717/10 Sąd Apelacyjny w Gdańsku w dniu 1 lutego 2011 r. złożył skargę kasacyjną od wyroku z dnia 28 września 2010 r., a została ona rozpoznana postanowieniem Sądu Najwyższego w Warszawie z dnia 5 sierpnia

2011 r. IV CSK 148/11. Powód zarzucił w tym postępowaniu opieszałość w okresie od 15 października 2010 r. do 5 sierpnia 2011 r.

- w sprawie I C 574/10 Sąd Okręgowy w Gdańsku w dniu 20 grudnia 2010 r. wydał wyrok, a Sąd Apelacyjny w Gdańsku w dniu 7 października rozpoznał apelację, powód zarzucił opieszałość w tym postępowaniu w okresie od 15 czerwca 2010 r. do 7 października 2011 r.

- w sprawie I Co 321/11 Sąd Rejonowy Katowice – Wschód w Katowicach w dniu 13 września 2011 r., zaś Sąd Okręgowy w Katowicach rozpoznał jego zażalenie w dniu 25 października 2011 r., powód zarzucił w tym postępowaniu opieszałość w okresie od 15 maja 2011 r. do 25 października 2011 r.

- w sprawie I C 425/11 Sąd Okręgowy w Gdańsku w dniu 24 sierpnia 2011 r. zarządził zwrot pozwu, a w dniu 20 października 2011 r. Sąd Apelacyjny rozpoznał zażalenie powoda, powód zarzucił opieszałość w okresie od 15 maja 2011 r. do 20 października 2011 r.. Powód wskazał, że skarga na przewlekłość postępowania została bezpodstawnie oddalona, a nadto nie przyznano mu w postępowaniu pełnomocnika z urzędu, co mogło mieć wpływ na reprezentowany mój interes i dlatego powód skargę podtrzymuje i domaga się rozpoznania jej w tym procesie z zachowaniem jej żądania. Powód zarzucił, że pozostałe postępowania trwały długo i naruszyły prawo powoda do rozsądnego rozpoznania sprawy. Wskazywał dalej, iż przewłoki w postępowaniach spowodowały u niego cierpienia fizyczne i psychiczne, gdyż czuł się zlekceważony oraz potraktowany instrumentalnie z uwagi na jego położenie życiowe jako osoby przebywającej w więzieniu i będącej stroną w postępowaniach. Owe odczucia natury psychicznej doprowadziły do znacznego pogorszenia się stanu zdrowia powoda, jak nadciśnienie, bóle i zawroty głowy, bóle wątroby i żołądka, stany stresowe. Nadto nie jest w stanie normalnie funkcjonować w społeczeństwie, ani podjąć pracy.

W piśmie z dnia 26 stycznia 2012 r. (k. 15) powód wskazał, że postanowieniami Sądu Apelacyjnego w Gdańsku; z dnia 20 grudnia 2011 r., I S 122/11, z dnia 22 grudnia 2011 r., I S 121/11, z dnia 30 grudnia 2011 r. I S 125/11, z dnia 3 stycznia 2012 r. IS 128/11, z dnia 16 stycznia 2012 r. VS 6/12 skargi na przewlekłość postępowania zostały oddalone lub odrzucone, a także nie przyznano powodowi pełnomocnika z urzędu.

W pozostałych sprawach: w sprawie I Co 100/11 postanowieniem Sądu Okręgowego w Słupsku oddalono wniosek powoda o zwolnienie od kosztów sądowych i ustanowienie pełnomocnika z urzędu, zaś postanowieniem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku w sprawie I ACa 1985/11 rozpoznano zażalenie, skutkiem czego powód zarzucił opieszałość w tym postępowaniu w okresie od 1 czerwca 2011 do 30 listopada 2011 r.. Ponadto w sprawie I C 1069/11 Sądu Okręgowego w Gdańsku zarzucił opieszałość w okresie od 1 maja 2011 do 7 grudnia 2011, w sprawie 797/11, zarzucił opieszałość w okresie w okresie od 15 lipca 2011 do 14 grudnia 2011 r., w sprawie I C 1702/10 wskazał na opieszałość w okresie od 15 sierpnia 2010 r. do 2 grudnia 2011 r., zaś w sprawie I C 927/11 w okresie od 1 sierpnia 2011 r. do 30 grudnia 2011 r. Dalej w sprawie I C 245/10 Sądu Okręgowego w Słupsku wskazał na opieszałość w okresie od 7 sierpnia 2010 r. do 11 stycznia 2012 r., a w sprawie I Co 3814/10 Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia zarzucił opieszałość za okres 15 grudnia 2010 r. do 16 stycznia 2012 r.

W piśmie procesowym z dnia 13 lutego 2013 r. (k. 227) pełnomocnik powoda ostatecznie sprecyzował żądanie pozwu, wskazując, że powód żąda od Skarbu Państwa solidarnie na jego rzecz kwoty 80 000 zł. z tytułu wystąpienia nieuzasadnionej przewlekłości postępowania w czterech wskazanych w pozwie sprawach sądowych, przy czym nie sprecyzował o które cztery sprawy konkretnie chodzi. Jako podstawę prawną wskazał przepis art. 417 k.c. w zw. z art. 16 ustawy o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy (...) w postępowaniu sądowym bez uzasadnionej zwłoki., a w zakresie naruszenia dóbr osobistych w art. 448 k.c.

W odpowiedzi na pozew (k. 257) **pozwany Skarb Państwa** wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda J. J. na rzecz S. P. – P. G. S. P. zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Pozwany zarzucił, że powód w żaden sposób, wbrew obowiązkowi wynikającemu z art. 6 k.c., nie wykazał, że nastąpiła przewlekłość postępowania w przedmiotowych sprawach. Skargi powoda składane w trybie ustawy o przewlekłości zostały oddalone, co świadczy o braku bezprawności zachowania pozwanego. Zdaniem pozwanego

powód nie udowodnił przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa, a to niezgodności z prawem, wystąpienia szkody oraz związku przyczynowego pomiędzy niezgodnym z prawem zachowaniem a szkodą. Ponadto powód nie wykazał przesłanek odpowiedzialności w oparciu o treść art. 445 k.c. oraz 448 k.c. Nie wykazał naruszenia dobra osobistego, bezprawności zachowania, wystąpienia krzywdy oraz normalnego związku przyczynowego między niezgodnym z prawem zachowaniem a krzywdą. Dalej pozwany podnosił, że powód nie wykazał, by jego stan zdrowia był skutkiem działań pozwanych sądów, nie udowodnił, które z działań pozwanych sądów było bezprawne, nie wskazał związku przyczynowego między procedowaniem spraw a dochodzoną kwotą zadośćuczynienia.

Sąd pominął dowody zawnioskowane przez powoda a to: dowód ze wskazanych w pozwie akt sądowych, dowód z dokumentacji medycznej powoda oraz dowód z opinii biegłego lekarza, a także pominął dowód z przesłuchania powoda z przyczyn niżej naprowadzonych.

Sąd bowiem zważył co następuje :

Powództwo J. J. jest niezasadne i podlega oddaleniu.

Jako podstawę faktyczną powództwa o zapłatę zadośćuczynienia J. J. wskazywał zaistnienie przewlekłości postępowania w inicjowanych przez niego sprawach, a która to przewlekłość skutkować miała pogorszeniem się jego stanu zdrowia psychicznego i fizycznego. W odczuciu powoda został on bowiem potraktowany w sposób instrumentalny i lekceważący, co skutkowało pogorszeniem zdrowia powoda, zwiększeniem nadciśnienia, bólami i zawrotami głowy, bólami wątroby i żołądka, stanami stresowymi.

Tak sformułowaną podstawę faktyczną żądania pozwu należało rozpatrywać z jednej strony na gruncie art. 417 k.c. w zw. z art. 444 § 1 k.c. w zw. z art. 445 § 1 k.c., z drugiej na gruncie art. 448 k.c. w zw. z art. 24 § 1 k.c. – a obie w związku z art. 16 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 roku o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (Dz. U. z 2004 r. Nr 179, poz. 1843 ze zm.) .

Zgodnie z art. 2 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 roku o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (Dz. U. z 2004 r. Nr 179, poz. 1843 ze zm.) strona może wnieść skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiło naruszenie jej prawa do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, jeżeli postępowanie w tej sprawie trwa dłużej, niż to konieczne dla wyjaśnienia tych okoliczności faktycznych i prawnych, które są istotne dla rozstrzygnięcia sprawy, albo dłużej niż to konieczne do załatwienia sprawy egzekucyjnej lub innej dotyczącej wykonania orzeczenia sądowego (przewlekłość postępowania). Dla stwierdzenia, czy w sprawie doszło do przewlekłości postępowania, należy w szczególności ocenić terminowość i prawidłowość czynności podjętych przez sąd, w celu wydania w sprawie rozstrzygnięcia co do istoty albo czynności podjętych przez prokuratora prowadzącego lub nadzorującego postępowanie przygotowawcze w celu zakończenia postępowania przygotowawczego lub czynności podjętych przez sąd lub komornika sądowego w celu przeprowadzenia i zakończenia sprawy egzekucyjnej albo innej sprawy dotyczącej wykonania orzeczenia sądowego, uwzględniając charakter sprawy, stopień faktycznej i prawnej jej zawilosci, znaczenie dla strony, która wniosła skargę, rozstrzygniętych w niej zagadnień oraz zachowanie się stron, a w szczególności strony, która zarzuciła przewlekłość postępowania. Stosownie do treści art. 15 ust. 1 i 2 powołanej wyżej ustawy strona, której skargę uwzględniono, może w odrębnym postępowaniu dochodzić naprawienia szkody wynikłej ze stwierdzonej przewlekłości od Skarbu Państwa albo solidarnie od Skarbu Państwa i komornika. Przy czym postanowienie uwzględniające skargę wiąże sąd w postępowaniu cywilnym o odszkodowanie lub zadośćuczynienie, co do stwierdzenia przewlekłości postępowania.

Z kolei zgodnie z art. 16 cytowanej ustawy strona, która nie wniosła skargi na przewlekłość postępowania zgodnie z art. 5 ust. 1, może dochodzić na podstawie art. 417 k.c. naprawienia szkody wynikłej z przewlekłości, po prawomocnym zakończeniu postępowania co do istoty sprawy.

Z powołanych przepisów wynika zatem, że weryfikacja i ocena czy w sprawie doszło do przewlekłości postępowania jest możliwa w postępowaniu o zapłatę odszkodowania jedynie wtedy, gdy strona nie złożyła skargi na przewlekłość postępowania i doszło do zakończenia postępowania co do istoty sprawy. Nie można zaś w razie negatywnego rozstrzygnięcia skargi o stwierdzenie przewlekłości postępowania, ponownie w sprawie o odszkodowanie opartej na regulacji przyjętej w art. 417 k.c. dowodzić, że owa przewlekłość postępowania miała miejsce, mimo odmiennej oceny dokonanej w postępowaniu skargowym.

Art. 15 w/w ustawy przesądza bowiem o prejudycjalności dla postępowania odszkodowawczego rozstrzygnięcia stwierdzającego istnienie przewlekłości postępowania i rozstrzyga, że w takim wypadku strona może domagać się naprawienia szkody w odrębnym postępowaniu, ale nie tylko. Stwierdza przede wszystkim jednoznacznie, że prawo domagania się przyznania odszkodowania ma strona, której skargę uwzględniono.

Reasumując wskazać należy, że stronie, która występowała ze skargą o stwierdzenie przewlekłości postępowania przysługuje prawo domagania się odszkodowania tylko wtedy, gdy jej skargę uwzględniono. Takie rozwiązanie zapobiega konieczności dokonania ponownej oceny jednego z istotnych elementów podstawy powództwa odszkodowawczego (kwestia istnienia przewlekłości postępowania) i mogącej stąd wyniknąć rozbieżności ocen postępowania odszkodowawczego i skargowego zakończonego niepomyślnie dla autora skargi (wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 13 stycznia 2011 roku, I ACa 1136/10, POSAG 2011/3/11-21).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy trzeba wskazać, że powód J. J. domagając się zadośćuczynienia za doznaną w związku z przewlekłością postępowania krzywdę powołał się na szereg postępowań z których w jednych rozpoznawane były jego skargi na przewlekłość postępowania w innych nie.

Jeśli chodzi o sprawy w których skargi były rozpoznawane to jak wynika z twierdzeń powoda w żadnej z nich skargi nie uwzględniono – albo też skargi były odrzucane – a zatem nie stwierdzono przewlekłości postępowania, a skoro tak to sąd w tym postępowaniu nie jest uprawniony do ponownego badania kwestii przewlekłości postępowania w tamtych sprawach lecz przyjąć musi iż do takiej przewlekłości nie doszło. Przykładem takich orzeczeń są te których odpisy powód dołączył do pozwu. I tak np. Sąd Okręgowy w Gdańsku, postanowieniem z dnia 31 marca 2010 r., III S 14/10 (k. 50) odrzucił skargę powoda o naruszenie prawa strony do rozpoznawania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki, postanowieniem z dnia 31 marca 2010 r., sygn. akt I S 5/10 Sąd Apelacyjny w Gdańsku oddalił skargę. (k. 103), postanowieniem z dnia 7 kwietnia 2010 r. Sąd Okręgowy w Warszawie odrzucił skargę (k.161). Ponadto zarządzeniem z dnia 7 kwietnia 2010 r. sygn. akt III SPP 9/10 Sąd Najwyższy na podstawie art. 130§ 5 w zw. z art. 87¹ k.p.c. zarządził zwrot skargi. (k. 173).

Jeżeli natomiast chodzi o sprawy w których skargi nie były w ogóle składane – a które powód wymienia również w pozwie- to stwierdzić należy bez potrzeby dopuszczania dowodu z określonych dokumentów z tych akt, że do przewlekłości w tych sprawach nie doszło bowiem okresy pomiędzy orzeczeniami Sądu I instancji a orzeczeniami sądu II instancji –(w których zdaniem powoda nastąpiła przewłoka) a które dokładnie wskazuje powód są okresami standardowymi, niezbędnymi do rozpoznania środka odwoławczego. Przykładowo przywołana przez powoda sprawa I C 425/11 tocząca się przed Sądem Okręgowym w Gdańsku, w której od momentu zwrotu pozwu (zarządzenie z dnia 24.08.2011 r., a rozpoznaniem zażalenia powoda na to zarządzenie przez Sąd Apelacyjny w Gdańsku (postanowienie z dnia 20.10.2011 r.) upłynęło dwa miesiące, a zatem biorąc pod uwagę obowiązujące standardy i praktykę, nie sposób uznać by doszło do przewłoki postępowania. Tak samo jest we wszystkich wskazanych w pozwie sprawach. Tak więc opierając się wyłącznie na twierdzeniach pozwu można bez trudu ocenić iż do przewłoki postępowania nie doszło.

Dodatkowo podnieść należy iż profesjonalny pełnomocnik powoda w piśmie, w którym miał sprecyzować żądanie pozwu (k. 227) podał iż powód domaga się odszkodowania w wysokości 80.000,00 zł tj. po 20.000,00 zł za przewłokę w każdej z czterech spraw- ale już nie zadał sobie trudu aby te konkretne cztery sprawy(spośród kilkunastu podanych przez powoda w pozwie) wskazać i określić w którym momencie i w jakiej sprawie doszło do przewłoki oraz jak długo ta przewłoka trwała.

Sąd ma ocenić czy wskazane konkretne czynności w konkretnej sprawie zostały zdziałane w sposób przewlekły - a nie szukać dla powoda tej przewlekłości i zgadywać o które cztery sprawy powodowi chodzi.

Dla określenia odpowiedzialności odszkodowawczej władz publicznych na gruncie art. 417 k.c. konieczne jest ustalenie zdarzenia sprawczego, zaistnienia szkody w rozumieniu art. 361 § 2 k.c. oraz adekwatnego związku przyczynowego pomiędzy owym zdarzeniem a szkodą, który to związek winien być oceniany stosownie do treści art. 361 § 1 k.c. jako będący normalnym następstwem działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. Przesłanką odpowiedzialności pozwanego na gruncie powołanych przepisów jest jednak przede wszystkim bezprawność działania lub zaniechania.

O przewlekłości postępowania można mówić wówczas, gdy występuje brak czynności zmierzających do rozstrzygnięcia sprawy, zachodzący dłużej niż jest to konieczne do rozważenia sprawy, czy też zebrania dowodów. W ocenie Sądu powód wbrew obowiązкови wynikającemu z art. 6 k.c. w zw. z art. 232 zd. 1 k.p.c. nie wykazał istnienia przewlekłości, z jaką mógłby wiązać swoje roszczenie. Nie sprecyzował, na czym owa opieszałość sądów miałyby polegać, podał jedynie okresy co do których upatruje wystąpienie przewlekłości – od wniesienia pozwów lub skarg do wydania orzeczeń kończących sprawę. W szczególności nie wykazał, by w toczących się z jego inicjatywy postępowaniach nastąpiło naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, nie wykazał iżby postępowania z udziałem powoda trwały dłużej niż było to konieczne i uzasadnione.

Sąd oddalił wniosek o przeprowadzenie dowodu ze wskazanych w pozwie akt z przyczyn wyżej naprowadzonych a konkretnie dlatego ,że ostatecznie nie wskazano o które cztery sprawy chodzi (spośród wielu wymienionych w pozwie) a nadto dlatego ,że powód jak i jego profesjonalny pełnomocnik wnoszą o dopuszczenie dowodu z akt sprawy, nie wskazując konkretnych dokumentów z tych akt . Wskazać trzeba, że zasadniczo dowodem mogą być określone dokumenty zawarte w aktach innej sprawy i to tylko te dokumenty, które mogą wykazać fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.). Powołujący dowód, winien wskazać, zatem które dokumenty zgromadzone w innym postępowaniu uzasadniają wskazaną przez nią tezę dowodową, ewentualnie wyjaśnić z jakich przyczyn takiemu obowiązкови nie może podolać i uzasadnione jest uwzględnienie ogólnie sformułowanego wniosku o przeprowadzenie dowodu z akt postępowania (por. postanowienie Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 18 kwietnia 2012 r., III APz 1/12, Lex nr 1163467, wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 20 lipca 2007 r., I CSK 134/07 - Lex nr 485999, z dnia 30 maja 2008 r., III CSK 344/07, Lex nr 490435, z dnia 13 stycznia 2012 r., I CSK 133/11 - Lex nr 1133786). Możliwe jest jedynie dopuszczenie w charakterze dowodu określonych dokumentów zawartych w aktach innej sprawy, bowiem art. 244 i następne k.p.c. przewidują tylko dowody z dokumentów, a nie dowód z akt innej sprawy. Bez naruszenia zasady bezpośredniości przewidzianej w art. 235 k.p.c., możliwe jest jedynie dopuszczenie dowodu z poszczególnych, ściśle określonych dokumentów.

Sąd dopuścił dowód z przesłuchania powoda celem ustalenia na czym polega konkretnie szkoda niemajątkowa powoda którą poniósł on na skutek wskazanych przez niego przewlekłości postępowania sądowych . Dowód ten został dopuszczony dlatego ,że strona pozwana zaprzeczyła aby do powstania takiej szkody doszło . Powód jednak prawidłowo wezwany na rozprawę – przed Sąd Rejonowy w W. odmówił przybycia na nią bez podania przyczyny. Sąd tamten otrzymał informację z Aresztu Śledczego w W., w którym aktualnie przebywa powód ,że powód zgłosił administracji Aresztu iż nie będzie uczestniczył w wyznaczonej rozprawie –vide – pismo k. 393. Do przesłuchania powoda zatem nie doszło. Zaznaczyć przy tym należy iż specjalnie dla celów przesłuchania powoda przed sądem wezwanym w W. ustanowiono dla niego pełnomocnika z urzędu – który stawił się na wyznaczoną rozprawę dnia 9 lipca 2014r.

Adwokat M. P. , który reprezentuje powoda przed tut. Sądem Okręgowym kwestionował prawdziwość dokumentu z Aresztu Śledczego w W. doręczonego Sądowi Rejonowemu w (...) twierdząc ,że dokument ten nie został przez powoda podpisany , poza tym jest to tylko kopia dokumentu.

Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do zanegowania wiarygodności tego pisma z dnia 4 lipca 2014 r. Zostało ono do Sądu przesłane fax-em i jest podpisane przez osobę uprawnioną tj. osobę pełniącą funkcję kierownika działu ewidencji AŚ. w W.. Sąd Rejonowy w W. po otrzymaniu w/w faxu – skserował to pismo – celem utrwalenia zapisanej w nim

treści. Taki sposób korespondencji nie jest zabroniony. Pełnomocnik powoda natomiast – jeżeli sugeruje, że powód nie wie o tym piśmie, lub, że pismo to nie odzwierciedla prawdy winien przedstawić tut. Sądowi stosowne oświadczenie powoda, że oto był on gotów stawić się przed sądem w W. a odmówiono mu takiego prawa. Akta niniejszej sprawy są do wglądu dla pełnomocników stron, a odezwa z Sądu Rejonowego w W. powróciła do SO w K. dnia 24 lipca 2014 zatem do wyznaczonej na dzień 13 listopada 2014r rozprawy było wystarczająco dużo czasu do skontaktowania się z powodem i uzyskania od niego oświadczenia co do przyczyny jego nieobecności na rozprawie przed Sądem Rejonowym w W. dnia 9 lipca 2014r. Bez takiego oświadczenia powoda – twierdzenie jego pełnomocnika odnośnie niewiarygodności pisma z Aresztu Śledczego w W. jest gołosłowne. W związku z tym Sąd oddalił też jego wniosek o przesłuchanie powoda przez tut. Sąd na sesji wyjazdowej do W. lub przez Sąd w W. ale w Areszcie Śledczym w tamtym mieście. Ostatecznie więc sąd pominął dowód z przesłuchania powoda.

Wobec takiej zatem postawy powoda, który odmawiając złożenia zeznań sam siebie pozbawił możliwości dowodzenia swych twierdzeń - Sąd oddalił także jego wnioski o przeprowadzenie dowodu z jego dokumentacji medycznej oraz opinii biegłego sądowego na okoliczność wpływu przewlekłości postępowania na stan jego zdrowia.

Sąd bowiem najpierw musiałby stwierdzić istnienie zdarzenia sprawczego a więc przewlekłości (a takiej nie stwierdzono), następnie szkody niemajątkowej i związku przyczynowego pomiędzy nimi (a takich nie stwierdzono), aby ustalać wysokość ewentualnego uszczerbku na zdrowiu powoda przy pomocy opinii biegłych. Brak udowodnienia choćby jednej z przesłanek roszczenia odszkodowawczego – czyni całe żądanie odszkodowania bezzasadnym, a przeprowadzanie dowodów w kierunku w/w bezcelowym.

Ponadto Sąd nie znalazł podstaw do uwzględnienia żądania powoda jako zadośćuczynienia za krzywdę doznaną w związku z naruszeniem jego dóbr osobistych na zasadzie art. 448 k.c. w zw. z art. 24 § 1 k.c.

Przesłanką dochodzenia zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych jest zawinienie sprawcy naruszenia, a zatem zachowanie sprawcy obiektywnie bezprawne i subiektywnie zarzucalne. Powód jako jedyny przejaw bezprawności zachowania się strony pozwanej powołuje rzekomą długotrwałą i nieusprawiedliwioną przewlekłość wymienionych w pozwie postępowań, podczas gdy przewlekłość taka nie wystąpiła. Zachowanie strony pozwanej nie nosi znamion bezprawności. Powód nie wykazał, jakie konkretnie dobra osobiste zostało przez stronę pozwaną naruszone i w jaki sposób. Twierdzenia powoda o odczuciu „bezzadności, tj. lekceważącego podejścia i wykorzystywania położenia życiowego powoda jako osoby będącej w więzieniu i strony powodowej” są ogólnikowe i nie wskazują na konkretne dobra osobiste. Reasumując tę część rozważań, brak jest podstaw do zasądzenia od strony pozwanej na rzecz powoda jakiegokolwiek zadośćuczynienia z tytułu naruszenia dóbr osobistych na podstawie art. 448 k.c.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, Sąd oddalił powództwo o zasądzenie kwoty 80.000 zł tytułem zadośćuczynienia na podstawie art. 417 § 1 k.c. w zw. z art. 444 § 1 k.c. w zw. z art. 445 § 1 k.c. i art. 448 k.c. w zw. z art. 24 k.c.

Brak jest również podstaw do zasądzenia zadośćuczynienia z uwagi na rozstrój zdrowia powoda na podstawie art. 445 § 1 w zw. z art. 444 § 1 k.c. Przyjmując hipotetycznie, że dolegliwości na które powód się powołał rzeczywiście w jego organizmie się pojawiły, to dolegliwości tego typu nie są normalnym następstwem (w rozumieniu art. 361 § 1 k.c.) uczestniczenia w jakimkolwiek sądowym postępowaniu cywilnym, nawet prowadzonym w warunkach przewlekłości. Powód i tak cały czas przebywa w ośrodkach penitencjarnych a na ten pobyt tam nie mają żadnego wpływu toczące się z jego inicjatywy postępowania cywilne. Warunki jego pobytu w tych placówkach od tychże postępowań nie zależą. Postępowania te ani nie mogą pobytu powoda w tych placówkach skrócić ani wpłynąć na ich jakość. Wyklucza to odpowiedzialność strony pozwanej za ewentualny rozstrój zdrowia powoda również ze względu na brak zdarzenia, z którym art. 445 § 1 w zw. z art. 444 § 1 k.c. wiąże obowiązek zapłaty zadośćuczynienia, gdyż zadośćuczynienie to przysługuje tylko w wypadku istnienia ogólnych przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej (w wypadku odpowiedzialności Skarbu Państwa za wykonywanie władzy publicznej – art. 417 k.c.), w szczególności zaś bezprawnego zachowania się pozwanego. Nie można nadto stwierdzić przesłanek po temu, by powodowi przyznać zadośćuczynienie na zasadach słuszności, zgodnie z art. 417² k.c. za krzywdę wynikłą ze zgodnego z prawem

wykonywania władzy publicznej, albowiem powoływany przez powoda rozstrój zdrowia nie pozostaje w adekwatnym związku przyczynowym (w rozumieniu art. 361 § 1 k.c.) z przebiegiem powołanych w pozwie postępowań sądowych.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, Sąd – na podstawie powołanych powyżej przepisów prawnych – powództwo oddalił jako bezzasadne, o czym orzeczono w punkcie I. sentencji wyroku.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, w zw. z art. 11 ust. 3 ustawy z dnia 8 lipca 2005 roku

o Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa.

Na zasądzoną w punkcie II wyroku od powoda J. J. jako strony przegrywającej na rzecz S. P. – P. G. S. P. kwotę 3.600 złotych złożyły się koszty zastępstwa procesowego, która to kwota została obliczona w oparciu o treść art. 99 k.p.c. w zw. z § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2013 poz. 461 j.t.).

W punkcie III i IV wyroku Sąd przyznał od Skarbu Państwa na rzecz każdego z pełnomocników reprezentujących powoda kwotę 4.428 zł (w tym 828 zł podatku VAT) tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu powodowi na podstawie § 2 pkt 1 ,2 i 3 w zw. z § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. 2013.461 j.t.).